

Kultuuritöötajate Täienduskooli lugu

Oli kaheksakümnendate algus. Kõigis liiduvabariikides peale Eesti oli loodud kultuuritöötajate kvalifikatsioonitõstmise instituudid. Eestis puudus selleks baas ehk hoone. Rahvaloomingu Meetoodika Keskuses oli küll vastav sektor, aga ruumide ja õppinud korraldajate puudusel ei olnud õppetöö tervikuna süsteemne ega ka järjepidev. 1984. aastaks oli baas leitud, seoses planeeritava kiirteega Lasnamäelt kesklinna sattus lammutatavate hoonete nimekirja lasteaed Kadrioru ja Lasnamäe kohtumispaigas Kunderi tänava otsas. Lasteaed kolis kiiresti välja ja kultuuriministeeriumile anti ajutiselt kolmeks aastaks II korrus kursuste baasiks.

21. jaanuaril 1985. a, kui vastremonditud hoonesse J. Vilmsi 55 (siis J. Tombi) tulid esimesed kursuselased, kirjutas Tiiu Pohla Kultuur ja Elus: mis noorkuus alustatud, see edeneb hästi. Rahvatarkust tasub uskuda. 1985. aastal oli õppegrupe 16 ja õppijaid 490, 1994. aastal vastavalt 56 ja 1400. Kui alguses oli üks kursuste korraldaja, siis 1989. aastal kui Rahvaloomingu Keskuses uus reorganiseerimine toimus, saime osa vabanevast palgafondist endale. Samal aastal sai ka asutuse uueks nimeks Kultuuritöötajate Täienduskool.

Asutuse loomise algaastast peale on olnud tihe koostöö mitmesuguste vabatahtlike ühenduste, seltside ja liitudega. Kui täiskasvanute koolitajad otsustasid ühineda ja loodi täiskasvanute koolitajate assotsiatsioon "Andras", olime ühed asutajaliikmetest. Meie töötajad osalesid aktiivselt Eesti - Rootsi ühisprojekti, mille tagajärjel otsustasid Rootsi rahvakõrgkoolides õppinud asutada Vabahariduse Õpetajate Seltsi. Selts omakorda oli üks Eesti Vabaharidusliidu asutaja, aktiivselt osalesid liidu loomisel ka paljud täienduskooli töötajad. Vabaharidusliidu kodu on meie katuse all. Vabahariduse mõiste oli meie töötajatele arusaadav juba selle mõiste taastamise algusest peale, samuti õpiringidealne tegevus. Esimene õpiringide selts "Semud" on loodud raamatukogutöötajate kursuste lõpetanute poolt ja paikneb meie aadressil. Aktiivselt osalesid Täienduskooli töötajad täiskasvanute koolituse seaduse väljatöötamise töögruppides ja vabahariduse kontseptsiooni väljatöötamisel.

Eestimaal on vähe neid kultuuritöötajaid, kes pole käinud või ei tunne endist lasteaiamaja Lasnamäe veerul. Vahepeal sai majaesisest kraavist lai maantee.

Plaanid muutusid, kiirtrammiteed ei tulnud ja lammutamisele määratud hoone otsustati alles jätta. Vaatamata mitmetele tahtjatele andis Tallinna linn vastu tulles meie soovile, hoone riigile kultuuritöötajate koolitamise tarbeks. Ja nii juhtuski ootuspäraselt, et pärast järjekordset reorganiseerimist endine Rahvaloomingu Maja Täienduskoolile üle anti, sest kuidas seda teisiti ikka nimetada, kui uue asutuse registrinumber ja direktor olid Täienduskooli poolt. Vastukaaluks tuli loovutada oma nimi, mis ei pidavat õiget meest rikkuma. Nii võimegi Täienduskooli loo justkui lõpenuks lugeda, aga tegelikult elab ta edasi Rahvakultuuri Arendus- ja Koolituskeskuse loos.

Aino Arro

(Kultuuritöötajate Kvalifikatsioonitõstmise Kursuste, Kultuuritöötajate Täienduskooli direktor 1984-1994; Rahvakultuuri Arendus- ja Koolituskeskuse direktor alates ühinemisest 1994)